

## [Undervisningsministeren.]

kan koncentrereres om de centrale brugsfag dansk og regning, tværtimod. Men foruden dette fællesstof bør der være nogle timer med særstof, der angiver liniens præg. Det kan være sprog, sløjd o. s. v.

Den boglige eller sproglige linie fører videre til realskole og gymnasium. Den sproglige linie har altså i relation til den tid, der følger efter skoletiden, et udtalt mål. Det må utvivlsomt være opgaven at give de øvrige linier et tilsvarende mål. De må kobles lige så selvfølgelig til erhvervslivets skoler — handelsskoler, tekniske skoler, landbrugsfaglig undervisning o. s. v. — som den sproglige linie er knyttet til de efterfølgende skoletyper. Der må her konstitueres et samarbejde mellem folkeskolens og erhvervslivets pædagoger, ikke således at forstå, at folkeskolen på nogen måde skal give plads til den egentlige teknisk-faglige undervisning, der henhører under ungdoms- og fagskoler; hensigten er blot at skabe virkelig sammenhæng i skoleplanerne. Det er på mange måder muligt i de tekniske linier at pege frem mod de store værdier, der er knyttet til arbejdet i erhvervene, og der er brug for en indsats, der afbalancerer den hidtidige meget ensidige vurdering af begavelsesgrad og receptiv intelligens.

Medens de nuværende linier afviger stærkt fra hinanden, må vi i fremtiden føre linierne tættere sammen, således at overflytning fra den ene linie til den anden bliver mulig uden for stort besvær.

Der har været talt en del om den adgangsprøve, hvormed skolen afslutter. Jeg har tænkt meget over sagen og er nået til den opfattelse, at der i mangfoldige tilfælde må afholdes prøve enten i den afleverende skole eller i den modtagende skole. En tredje mulighed gives ikke. Der er for mig ingen tvivl om, at den prøve, der afholdes indenfor den afleverende skole, bliver både den mildeste og den mest retfærdige, idet den foretages af lærere og lærerinder, der almindeligvis har mangeårigt kendskab til barnet. Hvis prøven skal holdes af den modtagende

skole, der ikke kender noget til barnet, må den blive strengere og formentlig behæftet med flere fejlmuligheder. Som norm må gælde, at det skal være en prøve af vejledende værdi og ikke mere. Den kan som i den norske folkeskole begrænses til få fag og være uden talkarakterer og gennemsnitskvotient. Hvis der er forældre, som ikke ønsker, at deres barn skal deltage i en prøve, sker det naturligvis ikke.

Det har trøstet mig noget at se, at man selv indenfor efterskolernes kreds har beskæftiget sig med problemet om et skriftligt vidnesbyrd til de unge, idet hr. Thyregaard — gennem mange år efterskolernes formand — ifølge et referat har udtalt, at efterskolerne bør gå ind for at give de unge, der ønsker det, et vidnesbyrd om deres formåen i dansk og regning, når skolen er forbi.

Iøvrigt gør jeg opmærksom på, at erhvervsvejledningen, som nu er under udfoldelse, i fremtiden vil få en plads ved siden af adgangsprøven. Det er jo tanken, at erhvervsvejledningen skal indarbejdes i det sidste folkeskoleårs undervisning.

Der er vist fra alle sider enighed om, at den differentierede undervisning må begynde i barnets 6. skoleår, såfremt det skal fortsætte i efterfølgende eksamensskoler. Delingen 5 plus 3 er derfor udtrykkelig bemærket ikke tilfældig. Der har derimod været en del uenighed om, hvorvidt børnene skulle grupperedes indenfor klassen eller deles i klasser. Det almindeligt rådende synspunkt er vist dette, som også forslaget går ind for, at der naturligt differentieres i grupper i mindre skoler, og at der i store skoler differentieres i klasser. Det vil næppe være rimeligt at forbyde differentiering i klasser.

Iøvrigt synes lidenskaberne på dette felt at være i aftagende. På et møde i Stockholm i sommer søgte vi at gennemføre en drøftelse af problemet delt—udelt skole, men det lykkedes kun mådeligt, da begreberne indenfor de nordiske lande har vidt forskellig betydning. Personligt finder jeg udtrykket delt—